

г. Каравелова и хората му въ преврата отъ 9-й, за които спомѣвахъ по-горѣ сж слѣдните:

Първо, той знаеше, че Бжлгария са намира въ най отчаяно положение, че различните подкупени чужди агенти ходяха да дигатъ бунтове противъ законната власть, че имаме вече нѣколко града, които не припознаваха никакво правителство. Въпрѣки вичко това, за да не би да земи нѣкой пжрвенството отъ ржцете му и да остане той самъ да коли и да бѣси — остави министерството на вжтрѣшните дѣла, най-важното, безъ министръ и си взе такива другари — министри, които бѣха сѣнка въ министерството, негови подчинени раби.

Второ, джржавната глава бѣше станалъ меze въ устата на подкупените вѣстници. Той са нападаше, както никое частно лице въ Бжлгария не е било нападано така. Брошури съ подло сжджржание са продаваха около палата му и са хвърляха въ колата му по улиците. Явно и открито му викаха да си вжрви отъ гдѣто е дошелъ; а правителството спеше и са потаваше.

Трето, кой земаше, кой даваше въ Бжлгария не бѣше извѣстно. За ходѣтъ на вжншната политика и за движението на нашите собствени войски, повече са е знаяло въ бакалските дюгени и пансионите, отколкото въ министерский сжвѣтъ. Нѣколко деня преди 8-ий у насъ са прави приготвление за срѣщание на сжрбските войски на границата, а въ Сжрбия хората нѣмагъ извѣстие. Войски са движатъ по сичките линии въ Бжлгария, укрепления са правятъ рапорти са получаватъ отъ Тржнско и Царибродско, че сжрбите днесъ утрѣ тржгватъ и пр. и пр. Сичко това както знаятъ читателите бѣше нарочно скроено и измисленно отъ Радка Дими-